போர்வாள்

...திராவிடர் வார வெளியீடு...

வாள் 1 | திருவள்ளுவர் ஆண்டு 1979 ஆனி 13 | 26-6-48 சனிக்கிழமை | வீச்சு 44

ஆசிரியர்கள்:

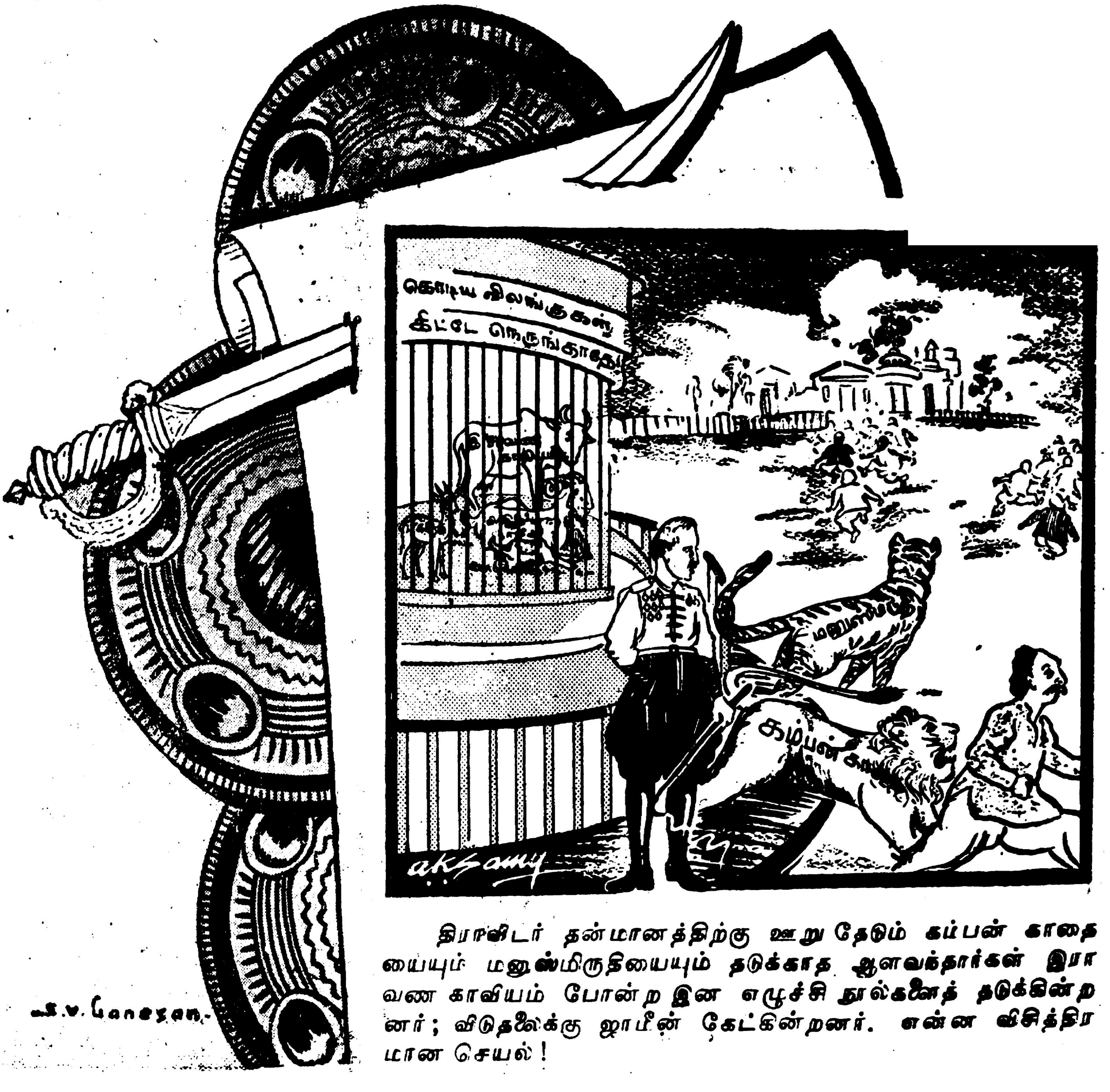

திராவிடர் தன்மானத்திற்கு ஊறு தேடும் கம்பன் காதையையும் மனுஸ்மிருதியையும் தடுக்காத ஆளவந்தார்கள் இராவண காவியம் போன்ற இன எழுச்சி நூல்களைத் தடுக்கின்றனர்; விடுதலைக்கு ஜாமீன் கேட்கின்றனர். என்ன விசித்திரமான செயல்!

(5-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தெரிவித்திருப்பது, "பெற்றோர்களே! உங்கள் பிள்ளைகளைக் கட்டாயம் இந்தி படிக்க வையுங்கள். இல்லையேல் எதிர்காலத்தில் உத்தியோகம் தரமாட்டோம்" என்று கூறுவதாகவே பொருள்படும். இந்தி இல்லையேல் உத்தியோகம் இல்லை என்று கூறுவதற்கும், இந்தி கட்டாய பாடம்தான் என்று கூறுவதற்கும் எத்தகைய வேறுபாடும் இல்லை—இருக்க முடியாது.

7. சர்க்கார் மொழியாகவும் வழக்குமன்ற மொழியாகவும் இப்போது ஆங்கிலம் உள்ள இடத்தில் தமிழ் மொழியைக் கொண்டு வருவதே நியாயம். ஆனால் நம் சர்க்கார், அரசாங்க மொழியாகவும் நீதிமன்ற மொழியாகவும் இந்தியைத்தான் கொண்டுவரப்போகிறார்கள். இவ் வண்ணம் தமிழுக்குக் கொடுக்கப் படவேண்டிய உரிமையைத் தட்டிப் பறித்து இந்திக்குத் தருவதே சர்க்காரின் முடிவான நோக்கம்.

8. இந்துஸ்தான் முழுவதும் உள்ள எல்லா மாகாணங்களிலும் எல்லா சர்க்கார் ஆபீஸ்கள், கோர்ட்கள், சட்டசபைகள், மற்ற பொது இடங்கள் இவற்றில் எல்லாம் இப்போது ஆங்கிலம் உள்ள இடத்தில் இந்தியை நுழைத்துவிட்டால்தான் இந்த கண்டம் முழுவதும் தங்கள் 'பிடி'யில் இருக்கும், இல்லையேல் ஒவ்வொரு பகுதியாக நழுவிவிடும் என்பது இந்திய சர்க்காரின் முடிந்த முடிபு. ஆங்கிலம் இருந்த இடத்தில் எல்லாம் இந்தி வந்துவிட வேண்டும். அப்போது, ஆங்கிலத்தின் துணை கொண்டு இந்தியாவை ஆங்கிலேயர் எப்படி அடக்கி ஆள முடிந்ததோ அப்படி இந்தியின் துணை கொண்டு இந்தியாவை (குறிப்பாக இந்தி தெரியாத வங்காளம், அசாம் தென்னாடு முதலிய பகுதிகளை) அடக்கி ஆளவேண்டும் என்பது இந்திய சர்க்கார் கருத்து. ஆங்கிலம் இருந்த இடத்தில் தமிழ் முதலிய தாய் மொழிகள் இருக்க வேண்டும் என்பது நம் கருத்து. இது இந்திய சர்க்காருக்கு உடன்பாடு அன்று. 'தமிழ் முதலிய மொழிகள் எப்போதும் போல இரண்டாந்தர மொழிகளாகவே இருக்க வேண்டும்; சட்டசபையிலோ, சர்க்கார் நிலையத்திலோ, வழக்கு மன்றத்திலோ, பெரிய வணிக நிலையங்களிலோ சுருக்கமாகச் சொன்னால் 'மேல் இடம்' எதிலும் தமிழ் முதலியன இருத்தல் கூடாது; இந்தியே இருத்தல் வேண்டும்" என்பதே வடநாட்டு சர்க்காரின் திண்ணமான முடிவு.

11. வடநாட்டுக்காரர்களிடமே இன்று இந்திய ஆட்சி சிக்கிக் கொண்டுள்ளது. இது கண்டு நெஞ்சம் பொறாத தென்னாட்டவர்களும் வங்காளிகள் அசாமியர்கள் பிகாரிகள் போன்ற இந்திமொழி பேசாத பிற இனத்தவர்களும் தனி நாடு கேட்டவண்ணம் உள்ளனர். இவர்கள் தனிநாடு கேட்பது, பெரிதும், இவர்கள் இந்தி அல்லாத தனி மொழிகள்பேசுவதாலேயே. இவர்களுடைய சொந்த மொழிகட்கு ஆக்கம் வளர வளர இவர்களு

போர்வாளுக்கு

விற்பனையாளர்கள்

தேவை :—

தஞ்சாவூர், திருச்சி, சேலம், பொன்மலை.

டைய தனி நாட்டுணர்ச்சியும் வலுப்பெற்றே தீரும். ஆகவே இவர்களுடைய பிரிவினை நினைப்பு குறைய வேண்டுமேயானால் இவர்களுடைய சொந்த மொழிப்பற்றும் ஆக்கமும் பலமும் குறைய வேண்டும். அதாவது இந்தி அவர்களுடைய வட்டாரத்திலும் முதலிடம் பெறவேண்டும். பெற்றால் இயற்கையாகவே இந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட இனம் தங்கள்மொழியே இந்தியாவில் ஆளும் மொழியாக இருப்பதால் பிற இந்திய இனங்களின் மீது ஏகாதிபத்திய ஆட்சியைத் தொடர்ந்து நடத்துவது எளிதில் முடியும்

12. தமிழ் தெலுங்கு முதலியனவற்றைத் தாய்மொழியாய்க் கொண்டவர்கள் இந்தியைக் கட்டாயம் படித்தாக வேண்டும். ஆனால் இந்தியைத் தாய் மொழியாய்க் கொண்டவர்கள் தமிழ் முதலான எந்த மொழியையும் பயில வேண்டுவதில்லை. இது இந்தி மொழியாளருக்கு இணையற்ற லாபம். மற்றவர்கட்கு ஈடுகட்ட முடியாத
ளவு பெரிய நஷ்டம்.

13. இவ்வளவும் வெறும் யூ
அல்ல, ஆதார பூர்வமான உ
கள் என்பதற்கு இரண்டு எடு
காட்டுகள் : (அ) பெடரல் ச
உத்தியோகங்கள் அத்தனை
இந்தி கட்டாயத் தகுதியாக்க
டிருப்பது. (ஆ) இந்தி தெரி
பிற மொழியினர் ஏராளமாக
ளனர் என்று தெரிந்துங்கூட
திய அரசியல் அமைப்பு மன்
டில்லி சட்டசபை போன்ற இ
ளில் இந்திக்கு மட்டுமே அ
பூர்வமான இடம் உண்டு.
மொழியாளருக்கு அதற்கு ஈ
உரிமை இல்லை என்றும் ச
யும் கிடையாது.

14 தெரிந்தோ தெரியாமலோ
வளவு பயங்கரமான, நினைத்து
த்தாலே திடுக்கிடக் கூடிய சூ
கரமான திட்டங்களுக்கு செ
சர்க்கார் இரையாகிவிட்டனர்

15. ஆனால் இவ்வளவை
உடனே தெரிவித்தால், ம
மன்றத்திலிருந்து எதிர்
கட்டுக்கடங்காது வ
டெழும் என்பதை அறிந்த
ணத்தால் அங்கொன்றும்
கொன்றுமாக, நேற்று ஒ
இன்று ஒன்றுமாக, அந்த அ
சர் ஒரு பாதியும் இந்த மந்திரி
ரொரு பாதியுமாக, இந்தப் ப
ரத் திட்டத்தின் பகுதிகளை
யிட்ட வண்ணம் உள்ளனர்.

16. அவர்கள் இந்த மகத்
சூது நிறைந்த, சூழ்ச்சிகர
திட்டத்தைத் துண்டு துண்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக,
செதிலாக, அளந்தளந்து எ
வீசி வருகின்றனர் என்
இவ்வளவு உண்மைகளையும்
ருக இணைத்துப் பார்க்கும் எ
கும் இந்தத் திட்டத்தின் முழு
வம் புலனாகாமல் போகாது.
தாய்மொழிகளின் எதிர்கா
இருள் மிக்கது, இடர் நிறை
என்பதும் வெள்ளிடை மலை
விளங்காமல் போகாது.

*   *

இப்போது கூறுங்கள்,
கட்டாயமில்லை என்று அ
அவினாசிலிங்கம் அவர்கள்
வது தென்னாலிராமன்
"முகத்தைக் காட்டாத"
கதைதானே அல்லவா?

——

பிடி! பிடி! திருடன்!

தெருவிலே போய்க்கொண்டிருந்தார் வாட்டசாட்டமான ஓர் கனவான். பெரிய சரீரம். "பெருமாள் கோயில் யானை" போல மெள்ள அசைந்து அசைந்து நடந்துகொண்டிருந்தார். இரண்டு பக்கத்து ஜேபிகளிலும் நிறையப் பணம். பார்த்தான் பின்னால் வந்த கண்ணன்! முன்னும் பின்னும் திரும்பிப் பார்த்தான்! யாருமில்லை! கனவான் அருகில் வந்தான், ஜேபியில் கையிட்டுப் பணத்தையும் எடுத்து விட்டான். எடுத்து இரண்டு அடி தூரம் நடந்தான். செட்டியார் பார்த்துவிட்டார். பிடி! பிடி! திருடன் என்று கூக்குரலிட்டார். கண்ணன் ஓடலானான். அவரால் ஓடமுடியவில்லை. எப்படி ஓடுவார்! அவர்தான் "பெரிய" மனிதராயிற்றே! இருந்த இடத்திலிருந்துகொண்டே பெருங்குரலில் திருடன் திருடன் என்று கூச்சல் போடத் தொடங்கினார். ஏராளமான கூட்டம் சேர்ந்து விட்டது. எல்லாரும் பிடி! பிடி! திருடன்! என்று கூச்சலிட்டுக்கொண்டு கண்ணனைத் துரத்திக்கொண்டே ஓடினர். கண்ணன் வெகு தொலைவில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறான். இவர்களும் கண்ணனை அடையாளம் கூடத் தெரியாது. இவர்கள் கண்ணனைத் தனியாகப் பார்த்தால் இவன்தான் கண்ணன் என்று கூறமுடியாது. கனவான் கூச்சலிட்டார். ஓடிவந்தனர். முன்னால் ஒருவன் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். அவனைத் துரத்தலாயினர். அவ்வளவுதான் அவர்களுக்குத் தெரியும்.

துரத்திச் சென்ற கும்பலில் ஒருவன் மட்டும் எல்லாரையும் விட வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு—திருடனை, தானே 'கையோடு' பிடித்துவிட வேண்டுமென்ற ஆசை! திருட்டுக்கண்ணன் திரும்பிப் பார்த்தான். பெருங் கூட்டம் ஒன்று பின்னால் தன்னைத் துரத்திக்கொண்டு வருவதையும் ஒருவன்மட்டும் முன்னோடி ஓடி வருவதையும் கண்டான். அவனுக்கு ஒரு யோசனை பிறந்தது. பிறந்ததும் ஓடிக்கொண்டே இருந்தவன் சடக்கென்று அடுத்த சந்தில் திரும்பி, மற்றொரு சந்தில் புகுந்து, இன்னொரு சந்தில் மறைந்து நின்று, சில விநாடிகள் பின்தங்கியிருந்து, பிறகு, பிடி! பிடி! திருடன்! என்று கூக்குரல் இட்டுக்கொண்டு ஓடி வந்த கூட்டத்தோடு சேர்ந்துகொண்டு, அவனும் பிடி! பிடி! திருடன்! என்று கூச்சலிட்டுக்கொண்டு ஓடலானான்! கும்பலில் இருந்தவர்கள் யாருக்கும் அவன்தான் திருடன் என்று தெரியாது. திருடனை, தான் தான் முதலில் பிடிக்கவேண்டும் என்ற ஆவலில், ஒருவன், மிக வேகமாக, எல்லார்க்கும் முந்தி ஓடிக்கொண்டிருந்தானல்லவா? அவனைப்பார்த்து, திருட்டுக் கண்ணன், **பிடி! பிடி! திருடன்! இவன்தான் திருடன்! இவன்தான் திருடன்!** என்று ஆவேசம் வந்தவன்போல் கூவலானான். அனைவரும் அதுதான் உண்மை போலும் என்றெண்ணினர். ஏனெனில் அவர்களுக்கு உண்மைத் திருடன் கண்ணன்தான் என்பது தெரியாது!

* * *

சென்னை லட்சுமிபுரம் இளைஞர் சங்கத்தில் சென்ற கிழமை ஓர் கூட்டம் நடைபெற்றது. அதில் பலர், சென்னை அரசியலார், எஞ்சினீரிங் கல்லூரியிலும் மருத்துவக் கல்லூரியிலும் மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதில் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்வ முறையைக் கையாள்வதைக் காரசாரமாகக் கண்டித்துப் பேசிவிட்டு, "**இந்த சர்க்கார் காங்கிரஸ் சர்க்காராகக் காணப்படவில்லை. காங்கிரஸ் அல்லாத வகுப்புவாத சர்க்காராகவே காணப்படுகிறது.**" என்று கூறினர். "கல்லூரி நுழைவில் கூடவா சாதி பேதம்—சே! இது கூடாது! எல்லாரும் ஓர் குலம் என்பதல்லவா காங்கிரஸ் கொள்கை!" என்று தேன் சொட்டச் சொட்டப் பேசினர். "வகுப்புவாதம்! நம் சர்க்காரா இதைக் கையாள்வது! அந்த "நாயக்கர் கோஷ்டி"க்குத்தான் வகுப்புவாதம் இனிக்கும்! அது சகஜம்! ஆனால் நம் சர்க்காருக்குக் கூடவா இந்த சாதிபேத மனப்பான்மை?" என்று ஆத்திரம் தோன்றக் கேட்டனர்! நாட்டில் ஒரு சாதிக்கும் மற்றொரு சாதிக்கும் வேறுபாடே இருத்தல் ஆகாது என்று பண்டித நேருவே கூறியிருக்கிறார், அந்த மணிவாசகமே நம்முடைய இருதய கீதமாக இருக்கவேண்டும் என்று முழக்கமிடலாயினர்.

வகுப்புவாதமே கூடாது என்று அடி மூச்சுக் குரலில் பேசிய இந்த "சமரச சன்மார்க்க சீலர்கள்" யார் தெரியுமா?

1. காசா சுப்பராவ், சுதந்திர இதழாசிரியர்!
2. என். எஸ். வரதாச்சாரி!
3. கே. எஸ். இராமசாமி சாஸ்திரியார்!

"சர்வம் பிரம்மகுல மயம் ஜகத்"! அனைவரும் முகத்துதித்த முப்புரியாளர்கள்! வகுப்பு வாதத்திலேயே பிறந்து, வகுப்பு வாதத்திலேயே வளர்ந்து, வகுப்புவாதத்திலேயே வாழ்கிற, வகுப்புவாத பரம்பரையினர்! வகுப்புவாதத்தையே மூச்சாகக் கொண்ட பிறவி வகுப்புவாதிகள்! இவர்கள்தான் சென்னை சர்க்காரைப் பார்த்து வகுப்புவாத சர்க்கார் என்று பழி கூறுகிறார்கள். என்ன நெஞ்சழுத்தம்!

எஞ்சினீரிங் கல்லூரியிலும் மருத்துவக் கல்லூரியிலும் மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதில் கீழ்க்கண்ட முறையைக் கையாள வேண்டும் என்று சென்னை சர்க்கார் உத்திரவிட்டுள்ளார்கள்:—

"சேர்க்கப்படுகிற ஒவ்வொரு 14 பேரிலும் 8 பேர் பார்ப்பனரல்லாதாராகவும், 2 பேர் பார்ப்பனராகவும் கிறித்தவர் ஒருவர், இஸ்லாமியர் ஒருவராகவும் இருத்தல் வேண்டும்."

இந்த மன்னிக்க முடியாத "குற்றத்"தைச் செய்துவிட்ட மகத்தான "பாபத்"திற்காகத்தான் சென்னை அரசியலாரை வகுப்புவாத சர்க்கார் என்று வசைமொழியால் அலங்கரித்துள்ளது மேற்படி "அந்தணாளர்" கூட்டம்!

தான் திருடிவிட்டு, தன்னைப் பிடிக்கவந்த நிரபராதியைப் பார்த்து, கும்பலுடன் சேர்ந்துகொண்டு, **பிடி, பிடி, திருடன்!** என்று கூச்சலிட்டானே, திருட்டுக் கண்ணன், அந்தக் கதைதான் இது! வேறென்ன! தான்தான் திருடன் என்பதை மறைப்பதற்காகக் கண்ணன் எவனோ ஒருவனைப் பார்த்து **பிடி பிடி திருடன்** என்றான். இதோ என். எஸ். வரதாச்சாரிகளும் கே. எஸ். ராமசாமி சாஸ்திரிகளும் அதைத்தான் செய்கிறார்கள்! சென்னை சர்க்கார் வகுப்புவாத சர்க்காராம்! கூறுகிறார்கள் இவர்

கள்!......ஆனால், இவர்கள்......... இவர்கள் யார்?......ஒருவர் இராம சாமி **சாஸ்திரியார்**! மற்றவர் வரத **ஆச்சாரியார்**!......அதாவது தங்கள் பெயரிலே உள்ள வகுப்பு வாதத்தைக் கூட கழட்டி எறிய விரும்பாதவர்கள்!

*　　　*　　　*

ஐயோடா! எவ்வளவு எளிதாக உலகத்தை ஏமாற்றி விடலாம் என்று எண்ணுகிறார்கள்!! உலகம் என்ன அவ்வளவு ஏமாளித்தனமாகவா இருக்கிறது!!!

——

தென்னாலி இராமனும் கட்டாய இந்தியும்!

(10-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அன்பர் ஆச்சாரியார் முதலமைச்சராக இருந்த காலத்தில் கட்டாய இந்தியை தமிழ்நாட்டுப் பள்ளிகளில் நுழைத்தார். உடனே தமிழகம் கொதித்தெழுந்து கூறிற்று இந்தப் போக்கு ஆகாது என்று. சுழன்றடிக்கும்சூறாவளியெனஎதிர்ப்பு எழுந்தது. திரண்டனர் தமிழர்— கட்டாய இந்தி ஒழிக என்று முழக்கமிடலாயினர். முழக்கம் போர் முரசமாயிற்று. தமிழன் போர் தொடுத்தான். போர் நடந்தது மூன்றாண்டுகள். இறுதியில் தமிழர் படை வென்றது. கட்டாய இந்தி தொலேந்தது.

இதனை அவிஞசியார் நினைவில் வைத்துக் கொண்டார். "கட்டாய இந்திதானே வேண்டாம் என்கிறீர்கள்! இதோ நான் தருகிறேன் ஒரு திட்டம், இதில் கட்டாய இந்தி கிடையாது" என்று கூறினார், திட்டம் தீட்டினார், நாட்டவர் முன்னும் அதை நீட்டினார். உண்மையிலேயே அவர் இதுபோது வகுத்துள்ள திட்டத்தில் இந்தி மொழியானது **கட்டாயம்** என்ற **சொல்** ஓரிடத்திலும் கிடையாது!

நாம் அறுதியிட்டுக் கூறமுடியும், **கட்டாயம்** என்ற **சொல்** கிடையாது என்பதனை.

ஆம்! கட்டாயம் என்ற **சொல்** கிடையாது. ஆனால் கட்டாய இந்தி கட்டாயம் உண்டு அவிஞசியார் தீட்டியுள்ள திட்டத்தில்!

உன் முகத்தை இனிக் காட்டாதே என்றார் கிருஷ்ணதேவராயர். ஆஹா அப்படியே என்றான் இராமன். முகத்தை சால் கொண்டு மறைத்துக்கொண்டு வந்தான் மறுநாள்! முகத்தைக் காட்டாதே என்றுதானே மன்னர் சொன்னார். ஆகவேதான் அவன் முகத்தைக் "காட்டவில்லை"! அவன்மேல் யார் குற்றம் சொல்ல முடியும்? நீ என் முன் நிற்காதே என்று மன்னர் சொல்லியிருந்தால் ராமன் வராதிருந்திருப்பான்! அப்போது கூட அவன் மன்னர் முன் ஓடிக்கொண்டிருப்பான்! அல்லது உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பான், கேட்டால் **நிற்காதே** என்றுதானே சொன்னீர்கள் என விடை கூறுவான்! இராமன் என்ன இலேசானவனா!

அவிஞசியார்தான் என்ன இலேசானவரா? கனம் அவிஞசியார் அல்லவா? ஆகவேதான் போலும் அவரும் தெனாலி ராமன் முறையைக் கையாண்டிருக்கிறார்!

அவிஞசியார் வகுத்துள்ள கல்வித் திட்டத்தை 'நுனிப்புல் மேய்வதுபோல்' பார்க்கும் எவரும் அதில் கட்டாய இந்தி இல்லை என்று தான் கூறுவர். ஆனால் உண்மையில் அதில் கட்டாய இந்தி இல்லையா, இருக்கிறது! தாராளமாக இருக்கிறது! ஆனால் அது அனைவருக்கும் புலப்படாது. கொஞ்சம் கூர்த்த மதியுடன் அந்த திட்டத்தை 'அலசி'ப் பார்ப்பவர்களுக்குத் தான் அதில் மறைந்து உறையும் கட்டாய இந்தி கண்ணுக்குத் தெரியும். ஆனால் கவலைகொண்டு அலசிப் பார்த்து ஆராய்ந்தறியும் பண்பும் பக்குவமும் படைத்தவர்கள் மிகச்சிலர் தானே! ஆகவேதான் பலருக்கும் அந்த திட்டத்தில் கட்டாய இந்தி

இருக்கிறது என்பதே தெரிய
வில்லை. இருப்பதே தெரியவில்லை
என்றால் அவர்கள் அதை எதிர்ப்
பது எங்கே? எப்படி முடியும்?

மோரிலே வெண்ணெய் இருக்கி
றதா? சாதாரணமாகப் பார்த்தால்
இல்லைதான். ஆனால் உண்மை
யிலேயே இல்லையா? இருக்கி
றது! மோரைக் கடையவேண்
டும். கடைந்தால் வெண்ணெய்
திரளும். கண்ணுக்கும் தெரியும்.
மோரிலே மறைந்து உறையும்
வெண்ணெய் போலத்தான் அவி
ஞசியார் திட்டத்திலே கட்டாய
ஹிந்தி அஞ்ஞாதவாசம் செய்கி
றது. அந்த திட்டத்தைக் 'கடைந்
தால்' கட்டாய இந்தி திரளும்
கடைய வேண்டுமே? யார் கடை
வது? புலவர்களுக்குந்தான் கை
நோகும். கடைவதற்கு வர மாட்
டார்கள். திராவிடக் கழகத்தார்
தான் இதைச் செய்ய வேண்டுமாம்
சொல்லிவிட்டார்கள் தங்களுடைய
'இலக்கிய' ஏடுகளிலே! இலக்கண
மான தமிழிலே! கம்பராமாயணத்
திலே இன இழிவு உள்ளது,
மூட்டுவோம் அந்தத் தீய ஏட்டிற்கு
என்று சுயமரியாதைக்காரர்கள்
கூறியபோதுமட்டும் அடாத
செய்த இவர்களைப் படாது படுத்
வீர் என்று கலெக்டர் துரைக்கு
காவடி எடுக்க ஓடோடி வந்தா
களே எங்கே அந்தப் பண்டிதமணி
கள் இப்போது? தீ மூட்டுவது தீ
செயல் என்று சிலேடைத் தமிழ்
சிங்காரமாகப்பேசிய செந்தமிழ்
புலவர்கள் இன்றெங்கு போன
கள்? இராமன் காதையா அதை
யா எரிப்பது என்று வெகுண்
கூறிய சேதுப்பிள்ளைகளு
சொல்லின் செல்வர்களும் இன்று
என்ன செய்கிறார்கள்? அழ
மீசை துடிதுடிக்க, கோபம் முக
தில் கொப்பளிக்க, ஆவேசம் உ
ளத்தை உலுக்க உலுக்க, கொதி
பான வார்த்தைகளால், இராம
ணத்தையா எரிப்பது—தமிழ்க் க
என்னுவது என்று இடிமுழக்கமி
டாரே பாரதியார், அவர் யாண்டு
போய் ஒளிந்தார்? தமிழ் இனத்
இழித்துரைக்க எழுந்த ஒரு நூ
இராமாயணத்தை-ஏதோ சில இட
களில் எரிப்பதாலேயே தமிழ்
கலை அழிந்துவிடும் என்று போலி
கூக்குரல் எழுப்பிய சுகுமாரர்க
இன்று தமிழ்க்கலையை உண்மை
லேயே விழுங்கவந்து விட்டதே க
டாய இந்தி, என்ன செய்தார்க
இதுவரை இதனை எதிர்க்க? தி

விடக் கழகத்தார்தான் செய்ய வேண்டும் என்று அம்மானை வரிப் பாடல் இசைத்து விட்டால் போதுமா? கலை போச்சு கலை போச்சு என்று அன்று அண்டம் முட்டக் கூவியவர்கள் இன்று ஆமைகள் என அடங்கிக் கிடப்பானேன்? சற்றே தலை நிமிர்த்திப் பார்த்துவிட்டு திராவிடர் கழகமே தான் இதைச் செய்வதற்கு உரிமையும் கடமையும் படைத்தனை என்று வக்கீல் வாதம் புரிவானேன்? "திராவிடக் கழகத்தார் நம்மைவிட என்ன தமிழ்ப் பற்றில் குறைந்தவர்களா? தமிழுக்காகப் போராடியவர்கள்தானே! தமிழுக்கு ஆபத்துவந்த காலத்தில் முந்தி முதலில் நின்று தியாகத் தீயில் குதித்தவர்கள்தானே! அத்தகையவர்களுக்கு இல்லாத அக்கரையா நமக்குத் தமிழில்? ஏதோ கொளுத்திக் கொண்டு போகட்டும், தமிழ்க் கலையில் புகுந்துவிட்ட ஆரிய விஷப் பூண்டுகளை அவர்கள் அகற்றுகிறார்கள், அதுவும் நல்லது தானே! நச்சுச் செடிகள் தொலைந்தால் தானே நல்ல தமிழ்ச் செடிகள் தழைத்து வளரும்" என்று இவர்கள் அன்று ஏன் பொறுத்திருக்கக் கூடாது? பொறுத்திருந்தால் அப்படி என்ன தமிழர் குடி முழுகிப்போய் இருக்கும்?' உண்மையிலேயே அவர்களுக்குத் தமிழ்க் கலைமீது அவ்வளவு ஆர்வம்! ஆதலால்தான் தமிழின் தொண்டர்கள் தமிழுக்காகச் சிறை சென்றவர்கள்—தமிழர்களின் உண்மை நண்பர்கள்—தங்கள் தோழர்கள் என் றுகூடப் பாராது தன்மான இயக்கத்தார் இராமாயண ஏட்டினைக் கொளுத்தியதைக் கண்டித்தனர் "பாவாணர் கூட்டம்" என்றால் இன்றென்ன செய்கின்றனர் இப் பாவாணரும் நாவாணரும்? "சுயமரியாதைக்காரர்கள்தானே! அவர்கள் நம் நண்பர்கள். ஆகவே சுடுசொல் கூறினாலும் பொறுத்துக் கொள்வார்கள். ஆனால் சர்க்கார் ....அவர்களை எதிர்க்க நம்மால் முடியுமா" என்ற எண்ணமா? என்னதான் காரணம் அன்று இராமாயணக் கிளர்ச்சியின் போது தன்னை ஆதரித்திருக்கவேண்டியவர்கள்—ஆனால் ஆதரியாமல் தமிழுக்கு ஆபத்து என்று அனாவசியமாய் அபாயக் குறிகாட்டியவர்கள், இன்று, உண்மையிலேயே நெருக்கடியும் தமிழுக்கு ஆபத்தும் ஏற்பட்டுள்ள போது, வாய்மூடி மௌனிகளாக இருப்பதற்கு?

இவர்கள் பண்பு இது என்று தெரிந்துதான் போலும் அவினாசியார் கட்டாய இந்தியை விருப்பப் பாட இந்தி என்ற சர்க்கரை முலாம் பூசித் தந்திருக்கிறார். மேலே இருப்பது முலாம் என்பதைக்கூட இவர்கள் இதுவரை கண்டறியவும் காணோமே! இத்தகைய புலவர் கூட்டம் நாட்டிலே உள்ளவரை அவினாசியார் ஏன் தமிழை இவ்வளவு துச்சமென் றெண்ணி இந்திக் கட்டாயத்தை நுழைக்கமாட்டார்?

1. முதல் மூன்று பாரங்களில் பயிலும் தமிழ்நாட்டு மாணவன் ஒவ்வொருவனும் (அ) தமிழைக் கட்டாயம்பயில வேண்டும் (ஆ) இந்தி, சமஸ்கிருதம், அராபி, பெர்சியன், உருது ஆகிய மொழிகளில் ஏதேனும் ஒன்றை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். [இவற்றில் எதையும் எடுத்துக் கொள்ளாமலும் இருக்கலாம்.] (இ) ஆங்கிலம் பயில வேண்டும்.

2. நான்காம் ஐந்தாம் ஆறாம் பாரங்களில் பயிலும் தமிழ் நாட்டு மாணவன் தமிழையும் ஆங்கிலத்தையும் கட்டாயம் பயிலவேண்டும். அதோடு இந்தி சமஸ்கிருதம் அராபி பெர்சியன் உருது இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அல்லது விரிவான தமிழ் என்பதையாவது எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

3. தமிழ் நாட்டுக்குஇந்தவிதிகள். ஆந்திர மலையாள கன்னட நாட்டு மாணவர்கள் மேற்படி இந்தி சமஸ்கிருதம் முதலான 5 மொழிகளில் ஏதேனும் ஒன்றை கட்டாயம் எடுத்தே தீரவேண்டும். [தமிழ் நாட்டில் உள்ளதுபோல இவற்றில் எதையுமே எடுத்துக் கொள்ளாமல் இருக்கலாம் என்பது முடியாது.]

இது தான் அமைச்சர் அவினாசிலிங்கனார் வகுத்துள்ள கல்வித் திட்டம். மேலெழுப்பாகப் பார்க்கும் போது சிந்தையில் தேன் பாய்ச்சும தன்மைய தாய்த்தான் இருக்கிறது, திட்டம். ஆனால்இதன் உள்ளுறையை ஊடுருவிப்பார்க்கும்போது தானே உள்ளிருப்பது தேன் அல்ல, கொடுந் தேள் என்று தெரிகிறது!

முதல் மூன்று பாரங்களில் பயிலும் மாணவன் இந்தி வடமொழி முதலான ஐந்து மொழிகளில் ஏதாவதொன்றை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமாம். எடுத்துக் கொள்ளாமலும் இருக்கலாமாம்! எவ்வளவு ஆழ்ந்த சூழ்ச்சி! எத்தகைய சூது நிறைந்த திட்டம்!

இந்த திட்டத்திலிருந்தும், இது பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ள சூழ் நிலையிலிருந்தும், இந்திய சர்க்கார்—சென்னை சர்க்கார்களின் போக்கிலிருந்தும் கீழ்க்கண்ட செய்திகள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன:—

1. எல்லாப் பள்ளிகளிலும் இந்தி **கட்டாயம்** போதிக்கப்பட வேண்டும்.

2. ஆகவே இந்தி ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் **கட்டாயம்** வேலைக்கு அமர்த்தப்படவேண்டும்.

3. இந்தி முதலான 5 மொழிகளில் எதுவும் வேண்டாம் என்கிற மாணவர்கட்கு அந்த நேரத்தில் வேறு பாடங்கள் எதுவும் போதிக்கப்படமாட்டா.

4. அந்த நேரத்தில் அவர்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் அங்கும் இங்கும் போய்க்கொண்டிருந்தால் தலைமை ஆசிரியர் அல்லது மற்ற ஆசிரியர்கள் அவர்களை அழைத்துச் சென்று 'இந்தி' வகுப்பில் உட்கார வைப்பர் (பள்ளியில் அமைதியை நிலை நாட்டுவதற்காகத்தான்!)

5. பெற்றோர்கள் எங்கள் பிள்ளைகட்கு இந்தி வேண்டாம் என்று தெளிவாகக் குறிப்பிட்டு கடிதம் எழுதி அனுப்பினால் ஒழிய மற்ற எல்லா மாணவர்களும் இந்தி பயில்பவர்களாகவே கருதப்படுவர். அதாவது பெயரளவில் இந்தி கட்டாய பாடமில்லை என்றாலும், நடை முறையில் **கட்டாய பாடமாகவே** இருக்கும்.

6. இந்த திட்டத்தை விளக்கும் போதே அமைச்சர் அவினாசியார், சர்க்கார் உத்தியோகங்கட்கு இந்தி ஒரு முக்கியமான தகுதி என்று

(2-ம் பக்கம் பார்க்க)

விற்பனையாளர்கள் தேவை

கீழ்க்கண்ட ஊர்களுக்குத் தக்க முன்பணம் கட்டக்கூடிய விற்பனையாளர்கள் உடனே தேவை:

திருவள்ளூர், சேலம், வந்தவாசி, உத்தமபாளையம், தஞ்சாவூர், அருப்புக்கோட்டை, குளித்தலை, சீர்காழி, வாணியம்பாடி, விருதுநகர், போரவூரணி, ஜலகண்டபுரம், உரிகம், கோணபட்டு, திருநாகேஸ்வரம், திருநெல்வேலி.

போர்வாள்

26—6—48 சனிக்கிழமை

இன்பத் திராவிடத்தின் இதய ஒலி!

குமரியித் தெற்கிலும் வங்கம் வடக்கிலும்
கொட்டும் திரைக்கடல் மற்றிரு பாங்கிலும்
அமையக் கிடந்த திராவிட நாட்டினை
ஆண்டவன், ஆளப் பிறந்தவன் நீ விரைந்து முன்னேறு!

—'**விடுதலை**', உறங்கிக் கிடந்த திராவிடத்தைத் தட்டி எழுப்பிவிட்டு, திருவிடத்துத் திருமகன் ஒவ்வொருவனையும் மடமடவென கைபிடித்து இழுத்துவந்து புதியதோர் உலகம் எனும் இலட்சிய பூமி நோக்கிச் செல்லும் ஈரோட்டுப் பாதையில் நிறுத்திற்று. நிறுத்திவிட்டு, "இதோ பார் நீ செல்லவேண்டிய பாதை. உனைப் புத்தம் புது வாழ்வு எனும் இன்ப புரிக்கு அழைத்துச் செல்லும் மார்க்கம். வறுமையும் வாட்டமும் தொலைந்து, சுரண்டலும் சுரண்டப்படுவதும் அழிந்து, ஏய்த்தலும் ஏய்க்கப்படுவதும் மறைந்து, முதலாளித்வ மலைகளும் புரோகிதத்வ சுரங்கங்களும் ஒழிந்து, அனைவர் உள்ளத்திலும் அன்பும் அமைதியும் பூரண திருப்தியும் அலைமோதுகின்ற நிலை படைத்த பொதுவுடைமை சமவெளிக்கு வா வா என உன்னைக் கூவி அழைக்கும் புதுவழி. போ இப்பாதையில்! போ, தைரியமாக! அஞ்சாதே! எவர் மிரட்டல் கண்டும் அப்படி இப்படி அசையாதே! முன்வைத்த காலைப் பின் வையாதே! ஆபத்துகள், உன் பயணத்தினிடையே ஆயிரம் ஆயிரம் உண்டு. ஆனால் அவற்றைக் கண்டு கலங்காதே. திடீர்ப் பள்ளங்கள் பற்பல தோன்றும். எப்படிக் கடப்பது என்று மலைக்காதே. நாலு பக்கங்களிலிருந்தும் புற்றீசல் எனப் புல்லர் தம் எதிர்ப்புகள் புறப்பட்ட வண்ணம் இருக்கும். எதிர்ப்புகளை மலர் மாலைகள் என எண்ணிக் கொண்டு மேலே நடந்துசெல். உன் பயணத்தினிடையே உன் உறவினர்கள் வந்து தடுப்பார்கள். பெற்றோர்கள் வந்து தடுப்பார்கள். உற்ற நண்பர்கள் வந்து தடுப்பார்கள். உயிருக்குயிரான உத்த

மர்கள் என்று நீ கருதும் பல தோழர்கள் வந்
தடுப்பார்கள். பெரும் பெரும் தலைவர்கள் வந்
தடுப்பார்கள், உனகூட நடந்து வருபவர்க
ளேயேகூட சிற்சிலர் சோர்ந்து வீழ்ந்தவர்களா
"போதும் போதும் இப்பயணம்—இனி நடத்த
ஆகாது, கூடாது" என்று பேசுவார்கள். பே
வார்கள்! சில சமயம் ஏசுவார்கள்! சிற்சில ச
யம் உன்னைத் தாக்கவும் தொடங்குவார்கள்
ஆம், இத்தனையும் இருக்கும் உன் பாதையி
மென்மலர்ப் படுக்கை அல்ல உன்பாதை, பஞ்
விரிப்பின்மீது பட்டாடை உடுத்திய வண்ண
பவனி வரவேண்டிய குதூகல நிகழ்ச்சி அல்
உன் பயணம், என்றாலும் இத்தகைய காடு
டான பாதையில்தான் இவ்வளவு ஆபத்துக
நிறைந்த பயணத்தை நீ மேற்கொண்டு தீரவே
டும். ஏனெனில் இந்தப் பாதை ஒன்றுதான்
இந்தப் பாதையில் நீ மேற்கொள்ளும் பயண
ஒன்றுதான் உன்னை உன் இலட்சியபுரிக்
அழைத்துச் செல்லும். திராவிடனே! திராவி
கழகம் எனும் போர்வாளையும் **தன்மான இயக்**
எனும் கேடயத்தையும் கையில் ஏந்திய வண்ண
செல்லும் போர்வீரனே! நாட்டிலே புரட்
புயல் எழுப்பிய புத்துலகச் சிற்பி பெரியார் இரா
சாமியைத் தலைவராகப் பெறும் பேறுபெ
இளைய வீரனே! இதோ பார், வளைந்தும் வி
தும் எழுந்தும் படுத்தும் உறழ்ந்தும் பிறழ்ந்
எப்படி யெல்லாமோ செல்கிறது இப் பா
எப்படியெல்லாமோ செல்கிறதே என்று மலை
நிற்காதே. இப்படியெல்லாம் செல்வது
பாதையாய் இருக்குமோ என்று ஏக்கம் கொ
ளாதே. இதுதான் உன் பாதை. போ! போ
அஞ்சாமல் போ! நீ எடுத்துவைக்கும் ஒவ்வொ
அடியிலேயும் உன் எதிர்கால சந்ததியா
வாழ்க்கை முன்னேற்றம் அடங்கிக் கிடக்கி
என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு போ
என்று ஆணையிட்டது.

'**விடுதலை**', ஆணையிட்டதோடு நிற்கவில்
திராவிட இளைஞன் பயணம் தொடங்கிய
கூடவே வந்தது, வழிகாட்டிக்கொண்டு வந்
கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த இடங்களில் அவற்
ஒழித்துக் கட்டும் "சாப்பர்ஸ் அண்டு மைனர்
வேலை செய்துகொண்டே வந்தது, இருட் பட
கள் வழிமறைத்து நின்ற வேளையில் பு
எனும் ஒளிவிளக்கை ஏற்றிக் காட்டிய வண்
வந்தது, திராவிடன் சோர்வோ சோகமோ
டிய வேளையில் அந்த ஏக்க உணர்ச்சி
போக்கி, ஊக்கத்தை உற்சாகத்தை ஊட்டிய
ணம் வந்தது, ஒரு நாள் அல்ல—இரு
அல்ல—பத்து ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக
அரும் பெரும் பணியாற்றிய வண்ணம் இரு

இன்றும் அதே பணியை முன்னினும் பல மடங்கு வேகமாகவும் உற்சாகமாகவும் உறுதியாகவும் செய்தவண்ணம் இருக்கிறது.

'விடுதலை' சின்னஞ் சிறியதோர் ஏடு. ஆனால் அது செய்துவரும் பணியோ எத்தகைய பெரிய பெரிய ஏடுகளும் கண்டு அஞ்சக் கூடியது—ஒரு சமுதாயத்தின் எதிர் காலத்தையே புது முறையில் உருவாக்கித் தரவேண்டிய பொறுப்பு மிக்க பணி! கடுகு சிறிது. உண்மை! ஆனால் காரம் சிறிதல்லவே! அங்குசம் ஒரு முழ அளவுகூட இல்லை—ஆனால் பிரம்மாண்டமான உருவம் படைத்த யானையை நடுங்க வைப்பது அது தான். 'விடுதலை' சிறிது. ஆனால் ஆரியம் எனும் மாயாவியை ஆட்டிப் படைக்கத் தக்க பேராற்றல் அதற்கு ஏராளம்.

துவக்கத்தில் 'விடுதலை' ஒன்றுதான் இருந்தது. இன்றோ விடுதலைகள் பலப்பல உண்டு, வாரம், மாதம், மும்முறை என்று பல பிறந்தன. பல வடிவின. பல்வேறு ஆற்றலும் திறமும் பணிபுரி வகையும் படைத்தன. முன்னர், விடுதலை, தன்னந்தனி ஆள்! இன்று, அதன் வலப்புறத்திலும் இடப்புறத்திலும் அதன் தம்பிமார்களும் தங்கைமார்களும் அணி அணியாக நிற்கின்றனர். விடுதலை ஒத்தை ஆளாக களத்தில் நின்று போராடிய காலத்திலேயே அது அணுவளவும் அஞ்சவில்லை எனில் குட்டி விடுதலைகள் ஏராளமாக உள்ள இக் காலத்திலேயோ அது அஞ்சும்? அன்று, நாம் போனால் பிறர் வருவர், வராமலா போவர், அவ்வளவுக்கா தமிழர் உணர்ச்சி யற்று இருப்பர், யாரேனும் வருவர், எப்படியேனும் வருவர் என்று வெறும் நம்பிக்கை மட்டுமே கொண்டிருக்க முடியும் விடுதலையால். இன்றோ களத்தில் தன் 'நல்ல தம்பி'கள் பலர் நிற்கக்கண்டு பூரிப்பும் எக்காளமும் 'பணி தொடர்ந்து நடக்கும்—உறுதி' என்ற துணிவும் தைரியமும் கொள்ள முடியும் 'விடுதலை'யால்.—விடுதலை ஒன்று—1938ல்! விடுதலைகள் பல—1948ல்!

இதை அறியவில்லை ஆளவந்தார்கள்! எப்படி அறிவார்கள்! அவர்கள்தான் ஆளவந்தார்கள் ஆயிற்றே! ஆட்பட்டிருந்தவர்கள் ஆளவந்தார்களாக மாறியதும் அவர்கள் கண்களிலே அதிகார போதை எனும் திரை தோன்றி உண்மை நடப்புகளை மறைத்துவிடுவது இயற்கைதானே! அந்த இயற்கை விதியை மாற்றும் அளவுக்கு உள்ளத் திண்மை படைத்தவர்கள் அல்லவே நம் "அரசாளப் பிறந்த"வர்கள்!

இந்நாள், தமிழகத்தில், 'விடுதலை'கள் பல பிறந்துவிட்டன என்பது மட்டுமல்ல உண்மை, 'விடுதலை,' தமிழர்தம் உள்ளத்திலேயொரு உள்ளமாக இரண்டறக் கலந்து நிற்கிறது. 'விடுதலை' என்ற சொல் கேட்டாலே தமிழர் நெஞ்சில் எலாம் வீரமும் இன்பமும் பொன்னூசல் ஆடுகின்றன. விடுதலையா—அது எம்மவர்க்கெல்லாம் உணர்ச்சி தரும் வற்றாத ஊற்று என்று களித்துக் குதித்துக் கூத்தாடுகின்றனர் தமிழர். ஆம்! தமிழர் என்றாலே விடுதலை வீரர் என்று தான் பொருள். ஆகவே தான் 'விடுதலை' என்றதும் அவர்கள் பூரிப்பும் பெருமிதமும் கொள்கின்றனர்.

விளம்பரங்கள் கிடையாது, விதவிதமான அலங்கார அச்சமைப்புக்கள் கிடையாது, கண்ணைப் பறிக்கும் 'கலர்' படங்களும் சித்திரங்களும் கிடையாது, ஒடிந்துபோன எழுத்துக்கள் தவிர புத்தம் புதிய அச்செழுத்துகளும் கிடையாது, 'பாலர் பகுதி'யோ, ஞாயிறு மலரோ, 'தோட்ட வேலை'க் குறிப்புகளோ கிடையாது, லண்டன் கிளையோ ஏழடுக்கு மாளிகையோ கிடையாது, 'டபுல் டிம்மி' அளவுகூட கிடையாது, 'கிரவுன்' நாலே பக்கம் கொண்ட ஏடு, சாதாரண ஏடு, வெயிலும் மழையும் உள்ளே இருப்பவர்களை 'என்ன சேதி' என்று கேட்கத்தக்க 'டென்ட்' வீட்டிலிருந்து வருகிற ஏடு, 'விடுதலை'! உண்மையே இது. ஆனால் இத்தகைய விடுதலையைத் தான் தமிழர் வேண்டி வேண்டி வரவேற்கின்றனர், 'விடுதலை' தான் நமக்கு விடுதலையை வாங்கித் தரும் என்பதை நன்கறிந்த காரணத்தால்.

'விடுதலை' தமிழர் இதயம் எனத்தகும் பெற்றி வாய்ந்தது. இதனை கண்ணுடையார் எவரும் காணமுடியும், காண்கின்றனர், ஆனால் சென்னை சர்க்கார் மட்டும் காணவில்லை—எடு ரூபா 2000 என்று கூறினர். தொலையட்டும். அவர்கள்தம் செவிகளேனும் கேட்கும் ஆற்றல் படைத்திருக்கக் கூடாதா? இதோ இன்பத் திராவிடம் பேசுகிறதே தெளிவான குரலில், திட்டமான குரலில், அழுத்தந் திருத்தமான முறையில்! கேளாக் காதர்கட்கும் கேட்கும் வகையில்! இதனையுமா கேட்க முடியவில்லை இந்த ஆளவந்தார்களால்? இவர்கள் செவியென்ன அவ்வளவு மந்தமா? கண்களில்தான் பழுது உளது என்று எண்ணினால் செவியிலுமா கோளாறு?

இதோ இன்பத் திராவிடம் பேசுகிறது! தான் நேரே பேசினால் அதனை ஓரளவு கூர்த்த மதி படைத்தவர்கள் மட்டுமே புரிந்து கொள்ளமுடியும். ஆனால் இப்போது புரிந்துகொள்ள வேண்டியவர்களோ சென்னை சர்க்கார்! ஆகவேதான் திராவிடம் தானே நேரில் பேசாமல் திருவாளர் ரூபா அணா பைசாவை பேச வைத்திருக்கிறது. உலகம், திருவாளர் ரூபா அணா பைசாவின் பேச்சைத்தானே சீக்கிரம் ஏற்கிறது!

சர்க்கார், 2000 ஜாமீன் கேட்டனர். 2000 என்ன, 20000 வேண்டுமானாலும் தருகிறோம் என்று எக்காளமிடுகின்றனர் திராவிடர். "விடுதலையே! எம் உயிர்ப் பொருளே! இந்தா ஜாமீன்தொகை! எடுத்துக்கொள்!" என்று கூறியவண்ணம் இருக்கின்றனர். பணம் விடுதலை நிலையத்திற்கு வந்து குவிந்தவண்ணம் இருக்கிறது. ஜாமீன்தொகை முடிந்துங்கூட, திராவிடர், பொருள் தருவதை நிறுத்தினரில்லை. மேலும் மேலும் தந்தவண்ணம் இருக்கின்றனர். ஆயிரமும் ஐந்நூறும் அல்ல வருவது, பைசா பைசாவாகத்தான் வருகிறது—பைசா பைசாவாகத்தானே வரும்—நாம் என்ன காங்கிரசா, ஜமீன்தார்களின் கைலாகுபெற—'அன்றாடங் காய்ச்சி'களின் மன்றம் திராவிடர் கழகம்—அவர்கள் கரத்திலே பைசாக்கள்தானே உண்டு—ஆயிரமும் ஐந்நூறும் ஏது—ஆனால், வருகிற ஒவ்வொரு பைசாவும், ஒவ்வொரு திராவிடனின் உள்ளம்! அவனது ஓயாத உழைப்பின் உருவம்! அவன் சிந்திய இரத்தம், கொட்டிய வியர்வை இவற்றின் கூட்டுத்தொகை! இப்போது சேர்ந்துள்ள தொகை முழுவதையும் ஒரே ஒரு பணக்காரன் தன் சுட்டுவிரலை அசைப்பதன் மூலம் தந்துவிடமுடியும், அதை நாம் விரும்பவில்லை, அது நமக்குத் தேவையுமில்லை, 'பெரிய இடத்து' தயவு நம்பக்கம் இருக்கவும் முடியாது, நாம் ஆளவந்தவர்களுமல்ல அது நம் பக்கம் இருக்க, நம் பக்கம் இருந்தவர்களையும் உதறித் தள்ளினோமே நாம்தான்,

இத்தொகையை நமக்குத் தந்திருப்பவர்கள் கனதனவான்களல்ல, குட்டிக் குபேரர்களல்ல, வடபாதிமங்கலங்கள் அல்ல, சர் அழகப்ப செட்டியார்களல்ல, ஜஸ்டிஸ் ராஜமன்னார்கள் அல்ல, அன்னக் காவடிகள்! விடுதலை ஜாமீன் நன்கொடைப் பட்டியலைப் புரட்டிப் பாருங்கள். ஊரும் பேரும் தெரிந்தவர்கள் ஒருவர்கூட இருக்கமாட்டார்கள் அதில்! எப்படி இருக்க முடியும்? பார் முழுதும் உழைப்பாளிகளின் வியர்வைத் துளியிலேதான் நிழலாடுகிறது, அனைவரும் அறிவர் இதை. ஆனால் உழைப்பவர்தம் ஊரும் பெயரும் யாருக்குத் தெரிகிறது? கட்டிடம் கட்டுகிறானே கொல்லன் தச்சன் நிமந்தகாரன் சிற்றாள் இவர்கள் பெயர்களா தெரிகின்றன கட்டிடம் முடிந்ததும்? கட்டிடத்திற்கு கால்கோள்விழா நடத்துகிறாரே திவான் பகதூர்...அவர் பெயரும், கட்டிடத்தைத் திறந்து வைக்கிறாரே ஸ்ரீலஸ்ரீ......அவர் பெயரும்தானே தெரிகிறது! உழைப்பவர்தம் பெயர் தெரிவதில்லை என்றாலும் "பெயர் தெரிந்தவர்கள்" உலகில் வாழ்கிறார்களே உல்லாசமாக, அந்த உல்லாச வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையே அந்த "ஊர் பேர் இல்லாதவர்கள்"தான்! அவர்கள் தங்கள் இரத்தத்தையே வடித்தெடுத்து தந்திருக்கிறார்கள் ரூபா அணா பைசாக்களாக! தங்கள் உயிருக்குயிரான '**விடுதலை**'யைக் காப்பாற்ற!

தந்தார்கள்—தந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்! இதோ உழைப்பவர் குடிசையிலிருந்து ரூபா அணா பைசாக்கள்—பெரும்பாலும் பைசாக்கள் — உருண்டோடி வந்த வண்ணம் உள்ளன '**விடுதலை**' நிலையம் நோக்கி. அவை உருண்டு வரும்போது மெல்லிய ஓசை கேட்கும், சர்க்கார், தங்கள் செவிகளை நன்கு தீட்டிக்கொண்டு, செவியில் மந்தம் இருந்தால் தக்க மருத்துவ முறைகொண்டு அதைப் போக்கிக்கொண்டு, (பெரியாரிடம் அதற்கேற்ற மருத்துவ முறைகள் ஏராளமாக உண்டு, இலவசமாகவும் தருவார்!) டில்லிக்குப் புறப்பட வேண்டி தங்கள் "ஹனுமான்" (பக்த ஹனுமான் அல்ல! சர்க்காரின் வானூர்தி) போடும் சத்தத்தைக் கொஞ்ச நேரம் நிறுத்தச் சொல்லிவிட்டு, அந்த மெல்லிய 'ஓசை'யை, பைசாக்கள் உருண்டுவரும் 'ஓசை'யை, சற்றே தலை தாழ்த்திச் செவி மடுத்துக் கேட்கட்டும். 'ஓசை' மிக மிக மெல்லியது. ஆகவே கவனம் இருத்திக் கேட்டால்தான் அது ஆளவந்தவர்களின் செவிகட்கு எட்டும். இவ்வாறு கவனமாய்க் கேட்டால் தெரியும், அந்த 'ஓசை' உண்மையில் பொருள் பொதிவு அற்ற 'ஓசை' அல்ல, திராவிடத் திருநாட்டின் இதய ஒலி என்பது!

இன்னமும் கொஞ்சம் கவனமாகக் கேட்டால் அந்த இதய ஒலியின் பொருளும் புரியும். சர்க்காருக்குத் தெளிவும் பிறக்கும்.

அந்த இதய ஒலியிலே அலை அலையாக எழும்பும் கருத்துச் சுருள்கள் இவை:

"ஆளவந்தோரே! நாட்டின் ஆட்சிப் பீடத்தை அலங்கரிக்க மனம் துணிந்து வந்தோரே! எங்கள் 'விடுதலை'யை, திராவிட நாட்டு முரசொலியை, பாட்டாளிகளின் ஒரே ஒரு தினசரியை அழித்து விட எண்ணாதீர். அதை அழிக்கவும் உம்மால் ஆகாது. அது 'சாகாவரம்' பெற்றது. அதை ஓர் உருவத்தில் அழித்தால் வேறு உருவத்தில் தோன்றும். ஒரு பெயரில் ஒழித்தால் மறு பெயரில் தன் நலங் காட்டிக் கொண்டு இருக்கும். ஓர் ஊரில் அதைத் தொலைத்தால் மற்றோர் ஊரில் அது பிறக்கும். அது ஆதி அந்தம் அற்றது. அநாதியாய் நிற்பது. என்றென்றும் இருப்பது. "சிரஞ்சீவித்" தன்மை பெற்றது. அதன் உருவம் மாறும், பெயர் மாறும், நிலை மாறும், தோற்றமும, பேசும் முறையும், பிறரை தன்பால் ஈர்க்கும் வகையும் மாறும். ஆனால் அது மறையாது. அது புத்தர் காலத்தில் இருந்தது. திருமூலர் காலத்தில் இருந்தது. திருவள்ளுவர் காலத்தில் இருந்தது. சித்தர் காலத்தில் இருந்தது. கபிலர் காலத்தில் இருந்தது. இராமலிங்கர் காலத்தில் இருந்தது. பெரியார் காலத்திலும் இருக்கிறது. மகஞ்சதரோ—ஹரப்பா பகுதிகளில், மக்கள், நாகரிகத்தின் உச்சியில் நல்லதோர் பவனி வந்த நாளிலிருந்து, தன்மான இயக்கம் தோன்றி, திராவிடருக்குப் புத்துணர்ச்சி ஊட்டிடும் இந்நாள் வரை, அது, இருந்து வருகிறது. அதற்கு இன்று **விடுதலை** என்று பெயர். முன்னர் **அருட்பா** என்று பெயர். அதற்கு முன்னர் **சித்தர் நூல்** என்று பெயர். அதற்கும் முன்னர் **கபிலர் அகவல்** என்று பெயர். அதற்கும் முன்னர் **ஆபுத்திரன் அகவல்** என்று பெயர். **திருக்குறள்** என்றும் **புறநானூறு** என்றும் **புத்தர் பொன்மொழி** என்றும் **திருமூலர் கருத்து** என்றும் அதற்குப் பெயர் இருந்த நாட்களும் உண்டு. ஆரிய எதிர்ப்புணர்ச்சி என்பது அன்று முதல் இன்றுவரை உண்டு. புத்தர் காலம் முதல் இன்றுவரை ஆரியம் அதை அழித்திடச் செய்த சூழ்ச்சிகள் ஆயிரம் ஆயிரம். ஆனால் அத்தனைக்கும் தப்பி நிற்கிறது திராவிட இன எழுச்சி. வேதகாலத்தில் திராவிடரைச் "சபித்தது" ஆரியம் இந்திரனின் துணை கொண்டு! இந்நாள், "சாபம்" பலிக்காது எனக்கண்டு, சட்டத்தின் துணை கொண்டு அந்த இன எழுச்சியை ஒடுக்கிவிடத் துடிதுடிக்கிறது ஆரியம். ஓமந்தூரார் குழுவினரே!. ஆளவந்த அமைச்சர்களே! திராவிட இனத்துதித்த தோழர்களே! இந்நாள், தெரிந்தோ தெரியாமலோ, நீங்கள் ஆரியரின் சூழ்ச்சிக்கு இரையாகிறீர்கள். உம் இனத்தவர் எழுச்சியை அடக்கிட முனைந்திடும் ஆரியர் போக்குக்குத் துணைபோகிறீர்கள். உங்களுடைய எழுச்சிக் குரலான **விடுதலை**யை நீங்களே நெறித்து முறிக்கப் பார்க்கிறீர்கள். வருங்காலத் திராவிடம் உங்களைச் சபிக்கும். இனத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தவர்கள் என்று பழி சுமத்தும். எங்கள் முன்னோருள் இத்தகையவரும் இருந்தார்கொல் என்றெண்ணி இரத்தக் கண்ணீர் வடிக்கும். முனம் இருந்தார் சில கம்பர், விட்டதாலே, முளைத்த கம்பக் கிளைகள் மும் மடங்கோ என்று வேதனை விருத்தம் படிக்கும். இது உங்கட்குத் தகாதே! இத்தகு நிலை எதிர்காலத்தில் ஏற்பட விடுவது திராவிட பண்பாட்டிற்கு ஒத்ததல்லவே! முறை அற்ற செயல் புரிவது தமிழன் பண்பு அல்லவே! ஆரிய ஆணவத்திற்குக் குற்றேவல் செய்யாமல் அங்குவாழ முடியாது எனில் ஆட்சிப் பீடத்தை உதறிஎறிந்து விட்டேனும் வெளியே வருவதுதான் வீரம். அதுதான் ஆண்மை. அதுதான் திராவிடப் பண்பும். "மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார் உயிர் நீப்பர் மானம் வரின்" என்பது குறள். எஞ்ஞான்றும் இதை மறவாதீர். இதை மறந்தொரு செயல் புரியாதீர். தமிழினத்தின் தன்மானத்திற்கு எந்நிலையிலும் இழுக்குத் தேடாதீர். தமிழர் எத்தகைய பெருங் குற்றத்தையும் மன்னிப்பர். ஆனால் தன்மானம் என்பதை இழந்து வாழ்வாரை மட்டும் மன்னிப்பதில்லை.

"இதோ உருண்டு வருகிறோமே ரூபா அணா பைசாக்கள், 'விடுதலை'க்கு ஜாமீனாக வருகிறோமே, எங்களை நன்றாக அறிந்துகொள்ளுங்கள், நாங்கள் பட்டாடைதாரிகளின் 'சில்லறைக் காசு' அல்ல. 'செக்' புத்தகங்களிலிருந்து கிழிக்கப்பட்ட ஏடுகளின் மாற்றுவடிவம் அல்ல. மிட்டா மிராசுகளின் கஜானாவிலிருந்து வருபவர்கள் அல்ல. காய்ந்த தலையும் பஞ்சடைந்த கண்களும், குழி விழுந்த கன்னங்களும், உலர்ந்த உதடும், ஒட்டிய வயிறும், குச்சி போன்ற கைகளும், அதனினும் மெலிந்த கால்களும் உடையவர்களாய், எலும்புந் தோலுமாக இருக்கும் தோற்றம் படைத்தவர்களாய், வயிறார உண்ண உணவோ மனமார உடுக்க உடையோ இன்றி வாடி வதங்குகின்ற கூட்டத்திலிருந்து வருபவர்கள். அவர்களின் ஓட்டைக் குடிசைகளில் உள்ள உடைந்த பானைகளிலிருந்து வருபவர்கள். ஏழையர் தோழன் விடுதலையைக் காப்பாற்ற வருபவர்கள். விடுதலையைப் பணம் கேட்டீர்களாமே! ஜாமீன் தேவை என்றீர்களாமே! நாட்டுக்கு நற்பணி ஆற்றிய குற்றத்திற்குத் தண்டனை ரூபா 2000 என்று தாக்கீது பிறப்பித்தீர்களாமே! அதற்காகத்தான் வருகிறோம். விடுதலை நிலையத்தின் வழியாக, ஆளவந்தோரே, உங்களிடம்தான் வருகிறோம்.

"எங்களை நன்றாக உற்றுப் பார்த்து உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். சவரன்கள் அல்ல நாங்கள், பத்தரை மாற்றுத் தங்கக் கட்டிகள் அல்ல, ஓட்டைக் காசுகள்! ஏதோ ஜாமீன் கேட்டீர்கள்—பெற்றீர்கள்—ஆனால் எங்களைப் பறிமுதல் செய்யும் எண்ணமோ அது போன்ற வேறு ஏதேனும் நினைப்போ தோன்றுமானால், நினைவு வைத்துக்கொள்ளுங்கள், நாங்கள் ஏழைகள் அழுத கண்ணீர்த் துளிகள். ஏழையின் கண்ணீர்தானே, இது என்ன செய்யும் என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். இந்தக் கண்ணீரே கூர் வாளான நிகழ்ச்சிகள் ஏராளம் உலக வரலாற்றில். யாரது, கவி இக்பாலா, ஆம், அவன்தான் கூறினான்: 'சில சமயம், நீர்த் துளியிலும் நெருப்பின் தன்மை தோன்றுவதுண்டு; பலவீனன் உடலிலும் சிம்மத்தின் இரத்தம் ஓடுவதுண்டு; சிட்டுக்கள் வல்லூறை எதிர்ப்பதும் நடப்பதுண்டு' "

* * *

'விடுதலை' நிலையத்தை நோக்கி கணகணவென்று ஓடிவரும் காசுகள் எழுப்பும் சப்த அலைகளுக்குள்ளே புதைந்து கிடக்கும் இந்த இன்பத் திராவிடத்தின் இதய ஒலி நமக்குக் கேட்கிறது, நன்றாக! ஆளவந்தார்கட்குக் கேட்குமா? அதைக் கேட்கும் சக்தியும், கேட்டபின் அதன் உள்ளுறையை உணர்ந்து பார்க்கும் திறமையும், உணர்ந்தபின் அந்த உள்ளுறை உரைக்கும் உயர் வழியில் துணிந்து செல்லும் ஆற்றலும் அவர்களுக்கு ஏற்படுமா?

ஏற்பட்டால் நல்லது. ஏற்படவேண்டும் என்பது நம் ஆசை.

ஏற்படவில்லையேல்—?

ஏற்படவில்லையேல், 1948ல் 1938 தோன்றும். ஐயர் அவர்கள் "ஒன்றும்" செய்யாமல் சும்மா இருக்கிறார்களே, இருக்கிறார்களே என்று துடிதுடிப்புடனும் ஆசையுடனும் "குறை" கூறிவரும் இன்றைய தானமுத்து நடராசர்களின் உள்ளத்தில் இன்பத் தென்றல் வீசும். ஊக்கமும் உணர்ச்சியும் எழுச்சியும் கிளர்ச்சியும் நாடெங்கும் காட்டாற்று வெள்ளமெனப் பாயும்.

போராட்டத்திற்கான சூழ் நிலையை நாமே உண்டு பண்ணுவது விரும்பத் தக்கதல்ல என்பதுதான் என்றைக்கும் நம் தலைவர் பெரியார் அவர்களின் கருத்து.

ஆனால் சர்க்காரே, தாமாகவே, தம் செயல் மூலமாகவே, அத்தகு நிலையினை உண்டுபண்ணினால்—?

பெரியாருக்கும் நமக்கும் அதைவிட மகிழ்ச்சியூட்டும் நிலை வேறென்ன இருக்க முடியும்?

திராவிடர்களே! தோழர்களே!

உங்கள் தினசரி "விடுதலை"க்கு

உற்ற ஆபத்தைக் களைவதற்கு
உங்கள் கடமையைச் செய்துவிட்டீர்களா?
இல்லையானால்
உடனே செய்யுங்கள்! உடனே செய்யுங்கள்!

ஆளவந்தார்களின்
அறை கூவலுக்கு
அரிய விடை
கூறுங்கள்!

★

அக்கிரகாரத்தின்
ஆர்ப்பாட்டம் குறைய
வெள்ளித் தோட்டாக்களை
வாரி வீசுங்கள்!

நீங்கள் அனுப்பும் ஒவ்வொரு காசும் ஒவ்வொரு அணுக்குண்டு ஆரிய ஆணவத்திற்கு! இதை நினைவில் வையுங்கள்!

உடனே பணம் அனுப்புங்கள்!

அனுப்பவேண்டிய முகவரி: சா. குருசாமி,
ஆசிரியர், "விடுதலை" சென்னை.

(11-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

"சிறிது கூட மாறவில்லை. போலீஸார் உங்களைத் தேடித் தேடி அலைகிறார்கள்......"

"ஆமாம் அண்ணா! தினந்தினம் போலீஸார் திடீரென்று வீட்டினுள் வந்து, உள்ளே எல்லாம் பார்த்து விட்டுப்போகிறார்கள்!"

"வேணி, உன் அண்ணாகூட இல்லையே, யாராவது உங்களுக்குக் கேடு செய்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்று அவர்கள் அடிக்கடி வந்து பார்த்துவிட்டுப் போகிறார்களே அன்றி எங்களைத் தேடி அங்கு வரவில்லை போலீஸார்! பாபம் நல்லவர்கள்! இரக்கமான உள்ளம்!" என்று குமார் கூறியதும் அனைவரும் சிரித்தனர்.

"அய்யோ கடவுளே!" என்று திடீரென்று அழுகுரல் ஒன்று கேட்கவே, அவர்கள் திடுக்கிட்டனர்!

(தொடரும்.)

தென்னாலி இராமனும் கட்டாய இந்தியும்!

"இராமா! இனி என் முன் உன் முகத்தைக் காட்டாதே! போ! போ! அரண்மனையைவிட்டு எங்கேயாவது தொலைந்து போ!"

—விஜயநகர சாம்ராஜ்ய மன்னர் கிருஷ்ணதேவராயர் இடியென முழங்கினார் இதுபோல! அவருடைய மீசை துடித்தது. கண்களில் தீப்பொறி பறந்தது. முகம் சிடுசிடுப்பைக் காட்டிற்று. அடக்கமுடியாத கோபம் அவருக்கு—தென்னாலி இராமன் மீது! தென்னாலி இராமன் எதிரே நடுநடுங்கிய வண்ணம் குனிந்த தலை குனிந்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தான் சீறிடும் சிங்கஏற்றின் முன்னே சிறு நரி நின்றுகொண்டிருக்குமே அது போல! இராமன் குறும்புக்காரன். அரண்மனையிலே, ஆஸ்தான மண்டபத்திலே, இருந்துகொண்டு மன்னரும் பிறரும் குலுங்கக் குலுங்க நகைக்கத்தக்க மொழிகளை எடுத்தெடுத்து வீசிக்கொண்டிருப்பது அவனுக்கு வாடிக்கை. அதுதான் அவனுடைய தொழிலும் கூட. அவன் அரண்மனை விதூஷகன்; அதாவது நகைச்சுவைப் புலவன்! ஒரு நாள் வழக்கம் போல ஏதோ ஒரு குறும்பு செய்தான்—ஆனால் விளையாட்டு வினையாயிற்று. குறும்பு, மன்னருக்குக் குறுநகை யூட்டுவதற்குப் பதிலாகக் கடுங் கோபத்தை உண்டாக்கிற்று. போ வெளியே என்று முழக்கமிடலானார் மன்னர்.

இராமன் குறும்புக்காரன் மட்டுமல்ல, கெட்டிக்காரன்கூட. ஆகவே மன்னர், கோபாவேசத்தில் அனல் கக்கும் ஆவேச மொழிகளை வீசியபோது எலி என அடங்கிக் கிடந்தான். ஆனால் மனதில் வேறொரு திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

"அட தடி இராமா! இன்னும் நிற்கிறியா! போ வெளியே! போ! விகடம் கிகடம் என்று சொல்லிக்கொண்டு இனி உன் முகத்தை இங்கு காட்டவே கூடாது, தெரியுமா? போ, போ, போய்விடு!"

மன்னர் மறுபடியும் கர்ஜிக்கலானார். இராமன் போய்விட்டான்.

மறுநாள் காலை. ராயர் தர்பார். அமைச்சர்கள், பிரதானிகள், சிற்றரசர்கள், படைத் தளபதிகள், பொதுமக்கள் திரளாகக் கூடி இருக்கின்றனர். குடிமக்கள் சிலர் "ராஜதர்பாரில்" தங்கள் வழக்கைத் தீர்த்துக்கொள்ள வந்திருக்கின்றனர். மன்னர் வழக்கு விசாரணையைத் தொடங்க இருக்கும் நேரம்!

"ராஜா பராக் ராஜா பராக்" என்று ஒரு குரல், தர்பார் வாயிற்படியில் கேட்க ஆரம்பித்தது. அனைவரும் யார் என்று பார்த்தனர். யாரோ ஒருவன் தலையில் பெரிய சால் ஒன்றைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு, முகம் முழுவதையும் அந்தச் சாலால் மூடிக்கொண்டு ராஜா பராக் கூறிக்கொண்டிருந்தான், உரத்த குரலில்; அனைவருடைய கவனத்தையும் தன்பால் ஈர்க்கும் தன்மையில்! யாரடா அவன்? இங்கே வா என்றார் மன்னர். அவன், அவர் அருகே போனான். "இதென்னடா கூத்து? யார் நீ? ராஜ சமூகத்தில் சால் கவிழ்த்துக்கொண்டு வந்தாய்! எடு சாலை" என்று மன்னர் கூறினார். அவன் சாலை எடுத்தான், அனைவரும் குபீர் எனச் சிரித்து விட்டனர். அவன் வேறு யாருமில்லை, தென்னாலிராமன்! அவனை அந்தக் கோலத்தில் கண்டதும் அனைவரும் குலுங்கக் குலுங்க நகைத்திடலாயினர்.

"டே ராமா! உன் முகத்
இனிமேல் என்முன் காட்டா
என்று நேற்றுதானே சொ
னேன்! இன்றைக்கு ஏன் வ
தாய்?"—மன்னர் கேட்டார்.

"ஆம், பிரபோ! என் முக
த்தைக் காட்டக் கூடாது என்
சொன்னீர்கள்! அதற்குத்தா
இந்த சாலை முகமூடியாக
கொண்டுவந்தேன். நீங்க
முகத்தைத்தானே காட்ட
கூடாது என்று சொன்னீர்க
நானே வரக்கூடாது என்
சொல்லவில்லையே!"—இ
மன் விளக்கினான்!

மறுபடியும் சபையில் ஓ
சிரிப்பு. ராயர், என்ன இ
தாலும் ராமன் ராமன் தா
என்று சொல்லிவிட்டு ரா
உன்னை மன்னித்தேன், ே
என்று கூறலானார்.

ராயர், உன் முகத்தைக் கா
டாதே என்றுதான் இராமனை
பார்த்துக் கூறினார். இராமனு
அடுத்த நாள், தன் முகத்தை
காட்ட வில்லை என்பது உண்
தான்!! ஆனால் உன் முகத்தை
காட்டாதே என்பதற்கு இரா
கொண்ட பொருள் வேறு. இ
மன் கொண்ட பொருள் வே
இங்கே இனி வராதே என்
பொருளில் மன்னர்பேசி, மு
தை மட்டும் காட்டக் கூடா
என்ற பொருளில் இராம
அதைக் கொண்டதால், இ
விபரீத நிகழ்ச்சி நடந்தது.

அமைச்சர் அவினாசி
மாணவராய் இருந்தபோது ப
ளிக்கூட நாடகங்களில் தெ
னாலி இராமனைக் நடித்தி
பாரோ என்னவோ தெரியவில்
தென்னாலிராமன் செய்த இ
விபரீத செயல்போலவே
செயலைச் செய்து முடித்தி
கிறார்.

(4-ம் பக்கம் பார்க்க)

(12-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

திரும்பிப்படுத்தான். கோபாலும் படுத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

"ஆபத்தொன்று மிருக்காதே!" என்ற சொற்கள் மட்டும் திரும்பத் திரும்ப அவன் நினைவிற்கு வந்தன.

"ஆபத்தொன்று மிருக்காது என்றுதான் நினைத்தேன் குமுதம்! ஆபத்து வந்துவிட்டதே!.....சுயநல தும்பல் நிறைந்த இங்கு சூழ்ச்சிக் காரரால் பழி சுமத்தப்பட்ட எங் களை மீட்க ஆள் ஏது? நாங்கள் நிரபராதிகள் என்று கூற ஒரு குரல் ஏது? துணிவு கொண்ட மனிதன் இங்கு ஏது?......" இப்படி அவன் மனதிற்குள்ளாகவே ஏதே தோ பேசிக் கொண்டான் கலை ஞன். கண் திறந்து கோபாலைப் பார்த்தான்.

"கலக்கமடையாத இளங்காளை, கோபால்! என் மனம் மட்டும் இப் படிக் குழம்புவதேன்? கோழையா நான்! அல்ல, அல்ல, கோழை அல்ல நான்!

உணர்ச்சி பெற்று, சிந்தித்து உறுதி பெற்று, உண்மை உழைப் பாளிகள் சிந்திய இரத்தத்தைக் கண்டு வீரம்பெற்று, சமூகசேவை என்னும் தீயில் குதித்தவன் அல் லவா நான்! நானெப்படி கோழை யாக முடியும்?...... மனமென்னும் கடலில், இன்று புயல் வீசிக் கொண்டுதானிருக்கிறது. ஆனால் என்றுமேவா வீசிக்கொண்டிருக் கும்? கடலில் அலை ஓயாத துபோல், மனப் புயலும் என் றுமே தணியாததா? இல்லையே! இன்று இல்லையேல் நாளை, நாளை இல்லையேல் மற்றோர் நாள், கட்டா யம் இந்தப் புயல் அடங்கியே தீரும். மேலும், தென்றல் வீசாமலா போகும். நிச்சயம் வீசும். ஆகவே நான் இன்று என்னை அடித்து வீழ்த்தப் பார்க்கும் இம் மனப் புய லைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல், சற்றும் அஞ்சி அடங்காமல் தாண்டு என்னும் படகை திறமை யோடு ஓட்டிச் செல்ல வேண்டும்! ஆம், அதுதான் வீரம்!"

இப்படி ஓடிக்கொண்டே இருந்த அவன் சிந்தனை வெள்ளம் கோபால் "குமார்" என்றழைத்த தும் தடைபட்டது!

"என்ன கோபால்?"

"உனக்குக் கேட்கவில்லையா, அடிச் சப்தம்?

குமார் உற்றுக் கேட்டான்.

"ஆமாம்! கோபால்!"

"நாம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்! வருவது ஆண்டியாக வும் இருக்கலாம் அல்லது போலீ சாகவுமிருக்கலாம்."

இருவரும் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு, தம் கண்களை நன்றாகத் திறந்து கொண்டு அத்திக்கை நோக்கிக் கூர்மையாகக் கவனித் தனர்.

தாய் வீடு சென்றிருந்த இளம் பெண், தன் கணவனைக்காண அதிவேகமாய் திரும்பி வருவதைப் போல், உலகைககாண நிலவு மிக வேகமாய் இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியில் வந்தது!

வருவது ஆண்டி என்பதை அறிந்ததும் இருவரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். ஆண்டியுடன் தன் தங்கைவேணியும்வருவதைக்கண்ட கோபால் முதலில் சிறிதுபயந்தான். ஆண்டியும் வேணியும் அருகில் வந்ததும், அவர்கள் கொண்டுவந்த மூட்டையைக் கீழேவைத்து விட்டு உட்கார்ந்தார்கள்.

"ஆண்டி, வயதானகாலத்தில் எங்களால் பாவம் உனக்குக் கஷ்டம்!"

"கஷ்டமா? எனக்கா? எங்க ளுக்காகப் பாடுபடும் உங்களுக்கு வேலை செய்வதா கஷ்டம்?" என்று கூறிக் கொண்டே மூட்டை யை அவிழ்த்தான் ஆண்டி.

"வேணி! ஏம்மா நீ அழரே!" என்று கோபால் பரிவோடு தன் தங்கையைக் கேட்க, அவள் கண் களைத்துடைத்துக்கொண்டு "ஒன்று மில்லை அண்ணா! உங்களை." என்றுபேசத் தொடங்கினாள்.

"பார்த்தால் போலீசார் பிடித் துக்கொள்வார்களே என்று அழு கிறாயா?" என்று சிரித்துக் கொண்டே குமார் கேட்டான்.

"இல்லை! உங்கள் இருவரையும் இந்தத் திக்கற்ற நிலைமையில் பார்த் ததும் என் மனம்......"

"வீரன் கோபாலின் தங்கை இவ்வளவு பெரிய கோழை என்று யாராவது அறிந்து சிரிக்கப்போகி றார்கள்" என்று குமார் கூறிவிட்டு, மூட்டையி லிருப்பதைப் பார்க்கத் தொடங்கினான்.

வேணி; இலை போட்டு இருவருக் கும் சோறு பரிமாறினாள். உண் ணத் தொடங்கினர். வளையல் சப் தத் தோடு பரிமாறிய உணவைச் சாப்பிடுவதில், குமாரின் உள்ளம் இன்னலை மறந்து சிறிது இன்பத் தில் திளைத்தது.

"இது வேண்டுமா? அது வேண்டுமா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே, ஒளி வீசும் கூரிய கண்கள் வீசிய இன்பப் பார்வை குமாருக்குக் களிப்பூட்டின.

"அந்த ஊரில் எங்கேயாகிலும் அழகு இருந்தால், அந்த அழகிலே கலையைக் கண்டு......" என்ற குமுதத்தின் கோவை யிதழ் சொற் கள் அவன் காதுகளில் ரீங்காரம் செய்தன.

வேணியின் முகத்தில் குமுதத் தின் முகத்தைக் கண்டு, மலர்ந் தது குமாரின் முகம்! குமார் தன் னைப் பார்ப்பதை அறிந்ததும் வேணி நாணத்தோடு தரையைப் பார்த்தாள். வெட்கத்தால் வேல் விழியாளின் தாமரை முகம் சிவந் தது. அவள் மனமெனும் மான் துள்ளி விளையாடத் தொடங்கியது! குமாரின் அன்பும் கவர்ச்சியும் நிறைந்த பார்வை, கன்னியின் இரத்தத்தின் ஒவ்வொரு துளியி லும் இன்பத்தைச் சேர்த்தது!

குமார், குமுதம் தனக்கு இக் கோரத்தில் உணவிடுவதாக எண்ணி மகிழ்ந்தான். வேணியைக் குமுத மாக்கிப் பார்த்ததில் வேதனை நிறைந்த அவன் உள்ளம் சிறிது நேரம் உவப்பிலாழ்ந்தது! வேணியோ, தன்னைக் குமார் காத லிப்பதாக எண்ணி களிப்புக் கட லில் மூழ்கினாள்! இப்படி அந்நே ரத்தில் இரு இளம் இதயங்கள் இன்பத்தில் தோய்ந்தன!

சாப்பாடு முடிந்தது, பேசத் தொடங்கினர்.

"ஆண்டி, இப்பொழுது நிலைமை எப்படி இருக்கிறது?"

(9-ம் பக்கம் பார்க்க)

வேலூரில் (வ.ஆ)
1—7—48
திராவிடநாடு பிரிவினை
நாள்
பொதுக் கூட்டம்
பேச்சாளர்கள்:
தோழர்கள் சி. டி. டி. அரசு, மா. இளஞ்செழி யன் B. A. (Hons), சி. பி. சிற்றரசு.

தொடர்கதை :

பதின்மூன்றாவது பகுதி

தென்னந் தோப்பு.

இருள் சூழ்ந்த நேரம்! ஆற்றங் கரை யோரம்! உயர வளர்ந்திருந்த தென்னந்தோப்பு! குளிர்ந்து வீசும் காற்று. வானில் கண் சிமிட்டும் நட்சத்திரங்கள்!

தென்னந் தோப்பின் மணலில் குமாரும், கோபாலும் சிந்தனையில் ஆழ்ந்த வண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தனர். ஒருவரோடொருவர் வெகு நேரம் பேசவில்லை. தென்ன மரங்களின் நீண்ட இலைகள் அசைவதால் ஏற்பட்ட சலசலப்பு ஓசையைத் தவிர அங்கு வேறு ஓசை எதுவுமின்றி முழு அமைதி நிலவியிருந்தது.

கோபாலின் உள்ளத்தில்ஏதேதோ எண்ணங்கள் தோன்றின. தொல்லை யொன்றுமில்லாமல் காலம் கழித்துவந்த தனக்கு எல்லா வசதிகள் இருந்தும், இப்படி, தான் அபத்தான வேலையில் சிக்கிக் கொண்டது தவறு, மதியீனம் என்று தன் இதயத்தின் ஒரு கோடியில் யாரோ பேசுவதைப்போல் அவனுக்குத் தோன்றியது.

"எது தவறு? எது மதியீனம்? ஏக்கத்தைப் போக்கி ஏழையப் பரை ஏற்றத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டி உறுதி கொண்டு உழைத்தது தவறா? மதியீனமா? மனமே, இன்னும் போதிய பண்பை நீ அடையவில்லை! கஷ்டநஷ்டத்தைக் கண்டு வாடிவருந்துவதுஇலட்சியத்திற்காக உழைக்கும் தொண்டனுக்கு ஏற்றதல்ல! ஏளனத்திற் குரியது! வருத்தத்தை ஒதுக்கி, தூற்றலைத் துச்சமென் றெண்ணி, சுகத்தை மறந்து, நேர்மையைக் கை பிடித்து, வஞ்சகர் செயலைக் காறி உமிழ்ந்து, உள்ளத்தில் சஞ்சலமோ சலிப்போ ஏற்படாமல் ஓயாது தளராது உறுதி பெற்று உழைத்தால்தான் நம் இலட்சியம் ஓர் உருப்பெறும், வெற்றியும் கிட்டும்........." தளரத் தலைப் பட்ட தன் உள்ளத்திற்கு அப்படி உபதேசம் செய்தான் கோபால்! குமாரைத் திரும்பிப் பார்த்தான். மணலில் அவன் சோர்ந்து படுத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். காற்றில் அசைந்த இலைகளின் சப்தத்தோடு, பூச்சிகளின் ச்ச்சி...ச்ச்சி...ச்ச்சி என்ற ஓசையும் கலந்தது!

குமாரை இருட்டில் உற்று நோக்கினன் கோபால்.

"கலையில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றவன், இன்பமாக வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டிருந்தவன், என்னால் அன்றோ இன்னலில் சிக்கி வேதனைப் படுகிறான்." என்றெண்ணிக் கொண்டே அவனும் மணலில் படுத்தான்.

குமார் இருளையே உ[illegible] பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இருளி[illegible] திடீரென்று மின்னல் [illegible] தோன்[illegible] யது! மின்னல், ஒ[illegible] மறைய [illegible] வேண்டு[illegible] ஆனால் மறையவில்லை! [illegible] மறையும் மின்னல் [illegible] அது! ஆம், குமுதம் [illegible] குமா ரின் கண்முன் நின்[illegible] அவ[illegible] முகத்தில் புன்ன[illegible] மின்னல் வேகத்தில் [illegible] குமார் பார்த்துக் கொ[illegible] போதே! அவள் [illegible] மங்கி அங்கு, கண்[illegible]

குமார் ஒரு [illegible] தான். "குமுதம்! [illegible]!" என்று அவன் வாய் [illegible] தது.

"திரும்பிவர எத்[illegible] ளாகும்?"

"இரண்டே வாரங்[illegible] வந் விடுவேன்."

"ஆபத்தொன்று [illegible] அத்தான்?"

"அதிலென்ன [illegible] குமுதம்!"

கட்டழகி குமுதமும் [illegible] அன்றொருநாள் பரிமா[illegible] இவ் வார்த்தைகள் அ[illegible] காதி ளில் வந்து ஒலித்தன[illegible] கேணியில் மூச்சுத் [illegible] ளுன். வாடிய வலி[illegible] முகம், வருத்தத்தைச் [illegible] வட்ட விழிகள், உதிரும் [illegible] முத்துக்கள், இவை [illegible] கண்முன் தெரிந்தன!

"குமுதம்! என் [illegible] நீ எவ்வளவு கஷ்ட[illegible] துன்பம் உன் அன்பு[illegible] எப்படி எப்படிக் கசக்[illegible] அழுது அழுது உன் க[illegible] மங்கி விட்டதோ? அ[illegible] வளவு தொல்லை!......[illegible] நான் கொன்றே[illegible] நீயும் தான் நம்புகிறா[illegible] இல்லை, இல்லை கு[illegible]! நா[illegible] கொல்லவில்லை! [illegible] கொல்லவில்லை! யா[illegible] கொ[illegible] ருன்! பழி எங்கள்மே[illegible] இப் மனக் கண்முன் கள்[illegible] காதலியிடம் தான் [illegible] னென்று குமார் [illegible] னன். அவன் கண்[illegible] அதனைத் துடைத்[illegible]

(11-ம் பக்கம் [illegible])

Edited, Printed and Published by P. C. Manickavachagam alias Kanchi Manimoliyar a' Free Printers 147, Coral Merchant St., Madras. JointEditor, M. Ilancheliyan B. A. (Hons.)